

РЕШЕНИЕ

№ 32798

гр. София, 07.10.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 73 състав, в
публично заседание на 17.09.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елеонора Попова

при участието на секретаря Снежана Тодорова, като разгледа дело номер **6651** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145– чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).
Образувано е по жалба на С. Н. Г., чрез адв. Л. П., срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ПАМ/ № 672/03.06.2025 г., издадена от старши полицаи в група „ООР“, сектор „ОП“ в 09 Районно управление на Столична дирекция на вътрешните работи, с която му е наложена ПАМ по чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП– прекратяване на регистрацията на МПС за срок от 6 месеца.

Релевират се доводи, че издадената заповед е нищожна на основание чл. 146, т. 1 от АПК, поради липса на данни да е издадена от компетентен орган. Твърди се, че същата е незаконосъобразна на основание чл. 146, т. 2, т. 3, т. 4 и т. 5 от АПК, доколкото същата е издадена в нарушение на изискванията за форма, материалния закон и процесуалните правила. Твърди се, че актът не съдържа фактическите и правни основания за издаването му, които съгласно чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК са задължителни. Според жалбоподателя, в случая е налице само препратка към акта за установяване на административно нарушение, но въпреки тази препратка е налице: несъответствие между посочения в заповедта час на установяване на нарушението, а именно 10:20 ч. на 03.06.2025 г. и часът на нарушението, посочен в АУАН, въз основа на който е издадена заповедта- 10:48; несъответствие между посоченото в заповедта място на нарушението - [населено място] и посоченото в АУАН място на нарушението- [населено място]. Освен това се сочи като противоречие посоченото в акта, че нарушението е при извършена проверка и едновременно това при отказ. Изтъква се, че не било посочено от кой закон е сочената за нарушена норма на чл.174, ал.3 и в коя хипотеза, дали е издаден талон за медицинско изследване,

дали с този талон е било извършено медицинското изследване и какъв е резултата от него, както и ако не е извършено- поради какви причини, т.е. липсвало описание на фактическите обстоятелства. Поддържа се, че посочените непълноти във фактическите основания в заповедта за прилагане на ПАМ съществено ограничават правото на защита на Г.. Отделно от изложеното, сигналът бил подаден от лице, с което жалбоподателят бил в конфликт. Моли съда да отмени оспорвания акт.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, не се явява, не се представлява. В писмена молба от 15.09.2025 г. адв. П. претендира отмяна на оспорваната заповед и разноски за държавна такса в размер на 10 лв., на основание чл.143, ал.1 АПК.

Ответникът– старши полицай в група „ООР“, сектор „ОП“ в 09 Районно управление на Столична дирекция на вътрешните работи, чрез процесуалния си представител оспорва жалбата. Моли съда да постанови решение, с което да потвърди процесната ПАМ като правилна, законосъобразна, мотивирана, издадена от оправомощен полицейски орган. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Подробни аргументи развива в писмени бележки.

Софийска градска прокуратура не взема участие в производството.

Съдът, като обсъди изложените в жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства, съобразно закона и вътрешното си убеждение, намира за установено от фактическа страна следното:

На 03.06.2025 г. е съставен Акт за установяване на административно нарушение № GA 3997964 против С. Н. Г., за нарушение на чл.174, ал.3 ЗДвП, за това, че като водач на лек автомобил „Фиат П.“, с рег. [рег.номер на МПС] , на 03.06.2025 г., около 10:48 ч. в [населено място], общ. Столична, [улица], управлявайки личния си лек автомобил по [улица]от [улица]към [улица], при извършена проверка на [улица] с дръг тест ARRM 5000, с фабричен номер 0036, водачът отказва да бъде изпробван. АУАН е връчен на същата дата- 03.06.2025 г. на жалбоподателя.

Въз основа на съставения АУАН е издадена и оспорената Заповед за прилагане на ПАМ № 672/03.06.2025 г., от старши полицай в група „ООР“, сектор „ОП“ в 09 Районно управление на Столична дирекция на вътрешните работи, с която му е наложена ПАМ по чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП– прекратяване на регистрацията на МПС за срок от 6 месеца.

По делото е приложената и приета административната преписка- Талон за медицинско изследване № 311626, връчен на Г., Протокол за медицинско изследване и вземане на биологични проби за употреба на алкохол и/или наркотични вещества или техни аналози, в който е отразен отказ на лицето да даде кръв, както и Заповед № 673/03.06.2025 г. за прилагане на ПАМ по чл.171, т.1, б.“б“ от ЗДвП, с която е наложена ПАМ на Г.- временно отнемане на СУМПС, но за не повече от 18 месеца, заповеди за компетентност.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока по чл.149, ал.1 от АПК, от надлежна страна, срещу акт, подлежащ на съдебен контрол, поради което като процесуално допустима следва да бъде разгледана по същество.

Разгледана по същество е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материалноправните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Заповедта за налагане на принудителна административна мярка е индивидуален административен

акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК и като такъв следва да отговаря на изискванията, визирани в чл. 146 АПК. В частност, за да бъде една принудително-административна мярка законна, тя трябва: да бъде прилагана само в изрично и точно изброени в закон или указ случаи; да бъдат налагани само от посочените в правната норма административни органи или приравнени на тях други органи; да бъде прилагана във вида и по реда, определен в правната норма.

Според разпоредбата на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, б. "а", т. 6 и 7 от ЗДвП, се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон, съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. По делото са представени и приети като доказателства: Заповед № 513з-6400/07.07.2023 г. на директора на СДВР, с която на основание чл. 43, ал. 4 от ЗМВР и във връзка със Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. на Министъра на вътрешните работи, са оправомощени полицейските органи при отдел „Пътна полиция“ при СДВР, които да издават заповеди за прилагане на принудителни административни мерки по ЗДвП /вкл. по чл. 171, т. 2а от ЗДвП/, както и Заповед №513з-4536/31.05.2022 г. Следователно, обжалваната ЗППАМ № 672/03.06.2025 г. по чл. 171, т. 2а б. "б" от ЗДвП, е издадена от материално и териториално компетентен административен орган в рамките на предоставените му правомощия, противно на доводите на жалбоподателя.

Съгласно нормата на чл. 171, т. 2а, б. „б“ от ЗДвП, регистрацията на пътно превозно средство се прекратява на собственик, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда и/или е употребил наркотични вещества или техни аналози, както и при отказ да му бъде извършена проверка с техническо средство и/или с тест за установяване концентрацията на алкохол и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози, или не изпълни предписанието за изследване с доказателствен анализатор или за медицинско изследване и вземане на биологични проби за извършване на химическо и/или химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта му и/или за употреба на наркотични вещества или техни аналози - за срок от 6 месеца до една година.

Разпоредбата на чл. 171, т. 2а, б. „б“ от ЗДвП съдържа отделни хипотези, всяка от които съставлява самостоятелно основание за налагане на принудителна мярка от вида на процесната. Употребата на съюза "или" при изброяването на фактическите основания за прилагане на този вид ПАМ недвусмислено сочи, че основанията са независими едно от друго. Хипотезите са в съотношение на алтернативност, а не на кумулативност, поради което само отказът на жалбоподателя да бъде тестван с техническо средство е достатъчен за налагане на ПАМ от вида на процесната.

В случая мярката е приложена по отношение на жалбоподателя за това, че на посочената по-горе дата и място отказал да бъде проверен с техническо средство, което съставлява една от хипотезите, визирани в чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП. В тази хипотеза основание за налагане на ПАМ е всеки отказ на водача да бъде проверен с техническо средство, независимо от това дали проверката е за употребата на алкохол или такава за употреба на упойващи вещества.

По делото не се спори, а и от приложените по делото доказателства безспорно се установява, че водачът е отказал да бъде изпробван с дръг тест ARRM 5000, с фабричен номер 0036.

С оглед изложеното, съдът намира, че безспорно се установява наличието на една от възможните хипотези, при които се прилага процесната ПАМ по чл. 171, т. 1, б. "б" ЗДвП – прекратяване на регистрацията на МПС, а именно- отказ на водач на МПС да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол. При установеното с АУАН нарушение по чл. 174, ал. 3 ЗДвП, ответникът е действал в условията на обвързана компетентност, респ. не е имал възможност за преценка дали да наложи или не процесната по

делото ПАМ.

Във връзка с доводите на жалбоподателя, следва да се отбележи, че оспорената заповед отговаря на изискванията на чл. 59, ал. 2 от АПК. Неоснователно е възражението, че не е посочена описана конкретната фактическа обстановка, при която е извършено нарушението от конкретната хипотеза от разпоредбата на чл. 171, т. 2а, б. "б" от ЗДвП. Видно от съдържанието на оспорвания акт в същия изрично административния орган се позовава на Акт за установяване на административно нарушение № GA 3997964 от 03.06.2025 г., съставен против Г.. При това положение, описаните в АУАН № GA 3997964 от 03.06.2025 г. фактически обстоятелства за извършено административно нарушение по ЗДвП съставляват едновременно и фактически обстоятелства за издаване на обжалваната заповед. С позоваването на АУАН в заповедта за прилагане на ПАМ, той се приобщава към административната преписка, а изложените в него мотиви, приети от издателя, стават мотиви и на самия акт. Съгласно Тълкувателно решение №16/1975 г. на ОСГК на ВС, което не е загубило актуалност и след приемането на АПК, мотивите към административния акт могат да бъдат изложени и отделно от самия акт, на който органът се позова. В качеството си на официален свидетелстващ документ АУАН се ползва с обвързваща съда материална доказателствена сила по отношение на неговата истинност, която не е опровергана. Неоснователни са и поддържаните от жалбоподателя възражения, свързани с мястото на извършване на нарушението. Действително в заповедта е посочено като място- [населено място], [населено място], [улица], но доколкото административният орган изрично се е позовал на издадения АУАН, като го е посочил с номер и дата в мотивите на заповедта, то следва да се приеме описаното деяние в АУАН, поради което и не е нарушено правото на защита на адресата на оспорвания акт. При това положение настоящият съдебен състав приема, че довода за липса на фактически и правни основания, респ. мотиви за издаване на заповедта, както и да несъответствия или непълноти относно посочване на закона, са неоснователни. На следващо място, по повод оплакването на жалбоподателя за наличие на несъответствие между посочения в заповедта час на установяване на нарушението, а именно 10:20 ч. на 03.06.2025 г. и часът на нарушението, посочен в АУАН, въз основа на който е издадена заповедта- 10:48, съдът намира за нужно да отбележи, че и в двата акта изрично фигурира „около“, тъй като проверката е процес, който е с различна времева продължителност, поради което и доколкото датата, а не минутите съставлява нормативно изискуем реквизит, то констатираното не рефлектира върху законосъобразността на наложената ПАМ. Следва да се има предвид, че в талона за медицинско изследване е посочен час на връчване 11:20 на 03.06.2025 г. като това е от значение за преценка спазване на срока за даване на кръвна проба, именно до 45 мин. от връчването на талона. В тази връзка е неоснователно възражението на жалбоподателя, свързано с непосочване в заповедта и АУАН на издаден талон за медицинско изследване. Съгласно чл. 174, ал. 4 от ЗДвП редът, по който се установява употребата на алкохол, се определя от министъра на здравеопазването, министъра на вътрешните работи и министъра на правосъдието. Съгласно чл. 3, ал. 2 от Наредба № 1 от 19.07.2017 г. за реда за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози (Загл. изм. - ДВ, бр. 81 от 2018 г.), при установена с техническо средство концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда и при попълване на протокол за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози контролният орган попълва и талон за изследване по образец съгласно приложение № 1. Видно от чл. 6, ал. 1 от същата наредба талонът се попълва в три екземпляра, като първият се предоставя на водача или се изпраща до лечебното заведение, в което е настанен, вторият се прилага към акта, съответно протокола, а третият остава за отчет. Следователно, талон за изследване следва да се съставя и връчва на нарушителя във всички случаи, при установена с техническо средство

концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда и при попълване на протокол за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози. В случая обаче не е установена концентрация на алкохол/наркотични вещества, а е налице отказ. Отказът е достатъчен за осъществяване на фактическия състав, част от който не е издаването на талон за медицинско изследване на водача, респ. липсата му не влече до незаконосъобразност на наложената ПАМ. Априори, изпълнението на медицинското изследване би имало значение за опровергаване на показателите от изследването, проведено с техническо средство, доколкото получени при изследване на кръвна проба се приемат за по-достовърни, но в условията на отказ от изследване с техническо средство е без значение, какво ще установи медицинското изследване, дори да беше извършено. В случая обаче се установи, че е издаден такъв талон, приобщен към доказателствения материал по делото /л.17/.

Несъмнено процесната мярка е с превантивен характер- да осуети възможността на дееца да извърши други подобни нарушения, като тази мярка не съставлява вид административно наказание (по арг. на чл. 12 и чл. 13 ЗАНН). За приложената в случая ПАМ, както и за всяка ПАМ е присъщо наличието на негативно засягане на правата и интересите на адресата ѝ. Това обаче не представлява наказание, поради което видът на нарушението - отказ за извършване на проверка за употреба на наркотични вещества степента му на обществена опасност е съобразена от законодателя.

Принудителната административна мярка за всеки конкретен случай трябва да е определена в такъв вид и обем, че да не ограничава правата на субектите в степен, надхвърляща преследваната от закона цел. По смисъла на чл. 22 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/ генералната цел на всяка принудителна административна мярка е да се постигне превантивен, преустановяващ и възстановяващ ефект спрямо административните нарушения. При издаването на заповедта за ПАМ органът не е нарушил и принципа на съразмерност, визиран в чл. 6, ал. 1 АПК, доколкото е определил минималния срок от 6 месеца. Предвид така обоснованото отсъствие на всички основания за оспорване по чл. 146 АПК, жалбата следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

При този изход на спора е основателно искането на ответника за присъждане на възнаграждение за юрисконсулт, на основание субсидиарното приложение на чл. 78, ал. 8 във вр. с ал. 3 от Гражданския процесуален кодекс, определено по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ във вр. с чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ. Съдът намира, че в случая дължимото възнаграждение за юрисконсулт следва да бъде определено в размер на 100 лева. На основание § 1, т. 6 от Допълнителната разпоредба на АПК разностите следва да се присъдят в полза на юридическото лице, в структурата на което е административният орган.

Мотивиран от гореизложеното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно от АПК, Административният съд С. град, Трето отделение, 73- и състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. Н. Г. срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 672/03.06.2025 г., издадена от старши полицай в група „ООР“, сектор „ОП“ в 09 Районно управление на Столична дирекция на вътрешните работи, с която му е наложена ПАМ по чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП– прекратяване на регистрацията на МПС за срок от 6 месеца.

ОСЪЖДА С. Н. Г., с ЕГН- [ЕГН], да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи, възнаграждение за юрисконсулт в размер на 100 (сто) лева.

Решението не подлежи на обжалване.